

ÖZGÜR BACAKSIZ

MUTSUZ ÇOCUKLAR ÜLKESİ

DESTEK YAYINLARI: 639
EDEBİYAT: 249

ÖZGÜR BACAKSIZ / MUTSUZ ÇOCUKLAR ÜLKESİ

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalhoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak

Destek Yayınları: Şubat 2016 (10.000 Adet)
11.-32.Baskı: 2016
33.-38.Baskı: 2017
39.Baskı: 2018
40. Baskı: Mart 2019
41.- 42. Baskı: Mayıs 2019
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-073-6

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5
Nişantaşı/İstanbul
Tel.: (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekyayinlari.com – info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari.com

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 40200
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

ÖZGÜR BACAKSIZ

MUTSUZ ÇOCUKLAR ÜLKESİ

Annem de bilir biriktirdiklerimi.
Ses etmez, anlar, susar.
Konuşsa acıtır, bilir.

*“Çok kötümser bir yazardı diyor.
Yazar kötümserlikten doğar diyorum.”*

– Tezer Özlü, Yaşamın Ucuna Yolculuk

*Çocukluktan sonraki tüm çabalar
delik bir balonu şişirme uğraşı kadar boş ulu Tanrım.*

Sevgili okur...

Bizler, tüm mahallenin götüyle güldüğü çocuklardık, hiç-
bir gelecek beklenmeyen, fişi çocukken kesilen, belirsizlik-
ler ikliminin ürünüydük. İkidenden fazla kişi konuşurken söz
hakkı bile alamayan, platonik bir aşkta bile yüzüne bakıl-
mayan Bremen mızıkacılarıydık. Gariptir ama hücrelerimiz
bile birbirini tanımazdı o zamanlar, vücudumuzun içindeki
her şeyde bir küslük, bir uzaklık vardı. Dünya üzerinde bi-
çimsiz duran çirkin ördek yavrularıydık aslında, bir duyguyu
haliydi dışlanmak bizim için, belki yıllar sonra bir makale
konusu, ya da bir içerleme.

Sevgili okur...

Şimdi devam ediyor bu anlamsız kahkahalar, evren bize
gülüyor, toplum gülüyor, bazıları gülüyor... **“Kendin”** oldu-
ğun her yerde kaçınılmaz bir yazgı oluyor artık bu durum.

Sevgili okur...

Dışlanmaktan, yalnızlıktan ödü kopan insanlarız şimdi,
bir güvercin ürkekliğinde yaşayan kalbi titrek vakalarız.

Korkuyoruz, çok korkuyoruz sevgili okur...

Giriş

1987'nin sıcak aylarından birine tekabül eder doğumum, doğduktan sonra gelişigüzel travmalarla büyümeye çalıştım, sonra topluma karışmışım, aynalara hiç yakışmamışım, ben hep ayrıymışım... İşin aslı, ben her şeye karşıymışım. Belki de bundan hep yalnızmışım. Mışım da mışım...

Hayat bir “mışlar” silsilesiydi mutsuz çocuklar ülkesinde.

90'ların samimi veletleri...

Cebimde her zamanki gibi üç beş kuruş, bir simit-ayran parası işte. Platonik aşkına hava atman için iyi bir para, aç kalmamak için de iyi bir paraydı o zamanlar. Okulda cebimizdeki para şakır şukur ettikçe zengin, fiyakalı sanırdık kendimizi. Yine o onların verdiği bir mutlulukla bazıları simit ısmarlardı, bazıları aç kalırdı, bazıları da sırf okul sonrası daha fazla acıkmamak için simit-ayran parasını son ders teneffüsüne saklardı. İyi çocuklar vardı, diğerleri de vardı, şu biraz şişko, biraz cimri olanlar. Toktular, anlamazlardı. Bizi anlayanlar genelde cebinde fazla parası olmayanlardı. O zamanlar bir öğretmen aylığının küçük bir öğrenciye yetmediği dar zamanlardaydık, isterdik ki patatesli ekmek, hamburger, kola alalım... Ama olmadı, çoğu zaman kantinde kokusuyla yetindik.

Daha o zamanlar bile burjuvalığın, şımarıklığın, zenginliğin ve adaletsizliğin kokusu tüm okula yayılıyordu. Tüm bu olup bitenlerin yanında annem hep şükretmeyi öğretirdi bana. Her zaman, her sabah, her darlıkta... İlkokul öğret-

menimin gözüne bakınca kendi babamı görürdüm. Emek, ter, biraz hüzün. Annemi anlardım. Yıllarca dolabın üstünde biriktirdiği paralarla, babamın cebinde kalan bozuklukları biriktirerek meğerse bize çok şey öğretmiş annem. Çok şeye sahip olmuşuz tutumlu olmasıyla. En önemlisi de sahip olduğumuz evi bile annemin tutumlu harcamalarıyla almışız, her ne kadar o zamanlar annemi cimri sansam da, annem yağmurdan korunmak için üstümüze açılan renkli bir şemsiyeymiş.

“Yavrum ne işi olur bir çocuğun cebinde o kadar parayla? Bak burada saklıyorum paranı, ileride bir şey alırsın sana onunla” diyen bir anneydi o.

Şimdi bunu diyemeyecek aileler, duymayacak çocuklar var...

Bir gün ilkokul arkadaşım Burak cebinde fazla parayla geldi okula, herkese hava atıyordu... Bana bir şeyler ısmarlamak istedi, korktum... Aniden hamburger ve kolayı alıp elime tutuşturdu, korkum iki katına çıktı. Ben ki simit-ayrandan vazgeçmeyen talebe, bu heyecana gelemezdim. Bağırды bana, “Alsana lan ibne, senden başkasına ısmarlamıyorum işte” dedi. Bir yandan onun da yediğini görünce dayanamadım yedim, Of... *Tsubasa* aşkına... Tadı o kadar güzeldi ki, heyecandan ve açlıktan hemen bitirdim... Burak yine laf çaktı bana. “Lan ibne hani almıyordun, yemiyor-

dun?” deyip sonrasında güldü... Ben de güldüm ona masum bir bakışla. Bir şeyler ısmarlamak güvendi, samimiyetti, büyük olaydı ilkokulda.

Günlerden salı, Burak yine kantin önünde bu sefer başkalarına bir şeyler ısmarlıyor, uzaktan izliyorum, bunun parası nasıl bitmiyor diye düşünüyorum. Bir de bana kimseye ısmarlamıyorum diye hava atmıştı o gün, işler öyle değilmiş ama. Her gün bir elemana hava atıyormuş bizimkisi.

Bir gün sonrasında okula babasıyla geldi, babasının yanında sessiz, korkmuş gibiydi. Benim de içime aniden bir korku düştü, kafamda deli sorular, zihnimde kuşkular ve ağzımda hâlâ o hamburgerin müthiş tadı. Onlar yanımdan geçip gittikten sonra birden okulda nöbetçi olan öğrenci yanıma geldi, “Müdür seni çağırıyor bacaksız” dedi. “Adım var lan benim göt!” dedim. Güldü bana.

İçimdeki korku iki katına çıktı, kaçarı yoktu, yolu tuttuk. Müdürün odasına yanaştım, kapıya iki defa vurdum, içeriden bir ses “Gir!” dedi... Direkt daldım heyecanlı heyecanlı. Önümde Burak’ın babası ve babasının o büyük gözlükleri, büyük kaşları, ortada Burak, diğer yanda müdür. Hepsi birden bana baktılar, o bakışla beni siktiler sanki. Yani öyle bir bakıştı ki sanki bir cinayete dördüncü suçlu aranıyordu. Kendimi bir anda suçlu hissettim ve ne olduğunu bilmeden “Efendim öğretmenim?” dedim.

Anında bir cevap geldi müdürden. “Müdürüm diyeceksin evladım” dedi. Boynum büküldü, beni gerçekten kızarttı o cümlesiyle... Teessüf ettim hiç beklemiyordum. Ardından Burak’ın babası “Lan şerefsizler benim paramı nerde yediniz!” demez mi? Ellerim bir anda titremeye, kalbim hızla atmaya başladı... Allahını seven defansa gelsin, her an gol yemek üzereyiz modundaydım. Bir yandan da aklıma yine yediğim hamburger geldi. Hatta müdür bile tırsmıştı adam bağırırken...

Sonrasında Burak’ın babasına “Amcacım ne parası?” dedim en masum halimle.

Yüksek bir ses tonuyla “Bu şerefsiz bizim işyerindeki kasadan paranın yarısını çalmış, ne yaptınız, nerede harcadınız lan!” dedi.

Bir anda Burak ağlamaya başladı, artık mevzuu yavaş yavaş anlıyordum... Eleman çaldığı parayla herkese bir şeyler ısmarlıyor, yiyip içiyor ve kiminle harcadığına gelince okulun en masum, en pısırık çocuğunu suça ilave ediyordu... Evet o pısırık ben oluyordum, Allah kahretsin. Nasıl bir suçluluk bu, hamburger yemek günah mıydı, bunlara değer miydi...

Kısık bir ses tonuyla “Amcacım ben sadece hamburger yedim, kola içtim, Burak elime tutuşturdu, başka hiçbir şey yapmadım” dedim...

“Bu kadar parayı tek başına mı yedi oğlum yani?” dedi. Burak’ta hâlâ ses yok tabii...

Göt gibi kalmış, beni araya sıkıştırmış olanları izliyor,

arada sümüğü akıyor mavi önlüğüne. Yakasındaki düğme bile korkudan imana gelip kopmuş.

“Amcacım yemin ediyorum ben harcamadım, ben elime para bile almadım, Burak’a sorun isterseniz” dedim.

Burak’a bakarak “Öyle mi lan?” dedi...

Burak bir anda “Beraber harcadık kantinde, şalgamcıda, atari salonunda, sahilde” demez mi?

Hüngür hüngür ağlayarak “Neden yalan atıyorsun Burak, hamburger ısmarladığın diğerlerini neden söylemiyorsun?” dedim.

Babası hemen gelişine 360 derecelik bir açıyla Burak’a bir tokat vurdu ki, aman Allahım o biçim yani.

Sesi koridorda yankılandı. Bir an bana da vurmasın diye içimden süphaneke okudum, yemin ediyorum okudum... Hâlâ neden bu odada olduğumu anlayamıyordum, tuhaf bir olayda neden suçlulardan biri de ben oluyordum? Babası Burak’a vurduğunda gerçekten içim buz gibi oldu, hak etmişti bunu... Ve hâlâ yalan atıyordu...

Burak’ın okulda hamburger ısmarladığı tüm çocuklar tek tek müdürün odasına geldi, müdür ve Burak’ın babası herkesi yoklamaya çekti... Burak gerçekten iyi para araklamıştı, belliydi.

İşin garip tarafı, müdürün odasına gelen herkes hayatında hiç hamburger yemeyen tiplerdi, hatta kantine bile yanaşamayan tipler... Bir an düşündüm... Ama harbiden düşündüm, bu ibne ne yapıyordu?

Odada kafamda aniden bir şimşek çaktı! **“BURAK!”** diye içimde fırtınalar koptu... Küçükük yaşımda soğuk bir duş yapar gibi zihnim tutuldu. Yine aklıma deli sorular üşüştü ve durumun biraz daha farkına varmak üzereydim. Müdürün odasından çıktıktan sonra küçükük yaşımla ben durumu anladım... Gerçeğin ne olduğunu, varoluşun dayanılmaz hafifliğini o an anladım.

Burak ki, bunu açıklayamayacak yaşta, aç olanı bilen, parasızı bilen, gözleri bir şeyler arayan öğrencileri gören, hamburger yiyemeyecek tipleri bilen çocukmuş. Burak ki o çocuklar için müdürün odasında yalan atmaya devam eden tipmiş, Burak beni bile şaşırtan farklı bir insanmış... Yalancısı diye düşündüğüm insanın korkudan bir şeyleri saklaması, iyi bir şeyi yanlış yolla yapması... Nasıl bir insansın sen Burak? Gerçeği söylemeyecek kadar taşaklı, kimseyi utandırmayacak kadar mert miydin o yaşta? Seni hiç unutmam
133 Burak!

Babanı da bilirim senin Burak!

Dünya nasıldı! Nasıl çocuklardık biz, iyiliği neden saklardık? Neden anlamazlardı bizi?

Neden herkese yetecek kadar hamburger yoktu?

***Rastlaşmak umuduyla üç otobüs değiştiren âşık
arkadaşlarımızı gördük, sevgi o zamanlarda kaldı...***

Cengiz vardı mahalleden, piç Cengiz. İlginçti ama ona neden piç Cengiz derdik hâlâ bilmem. Aslında piç de değildi, çok kral insandı, yemeyip yediren, bölüşen, ölüme kadar dostluğu götüren, bizim için başka mahalle çocuklarına kafa atan, her türlü maceraya ayak uyduran bir dostumuzdu. Piçliğini hiç görmediğin bir insana neden piç dersin anlamam, belki de sadece ağzımıza hoş gelen basmakalıp bir sözcüktü piç. Ara sıra arkamızdan gelip pandik atma gibi piç huyları vardı ama bu onun piç olduğu anlamına gelmezdi.

Lisede bile beraber takıldığım, aynı sınıfta okuduğum Cengiz, Nehir adında bir kıza deli gibi âşıktı. Ama aşk konusunda hiçbir zaman duygularını belli etmezdi. Kızlarla fazla konuşamaz, kızlı bir ortama girdiğimizde o hep kaçardı. Çünkü olduğumuz ortamlarda Nehir de olurdu.

Yakınlaşmak belki onun için büyük bir heyecandı. İşin aslı, bizim bu deli oğlan Nehir'e deli gibi âşıktı... Onu gördüğü an her renye girerdi, ensesi, yanakları kırmızı olurdu.

“**Bukalemun**” gibi renk değiştirirdi piç. Ama ne kadar renk değiştirirse de o andan kaçış yoktu ve hep yakalanırdı.

Nehir’i gördüğü anlarda “Hadi yukarı çıkalım” veya “Başka bir yere gidelim” derdi. “Lan bırak Allah aşkına neden kaçıyorsun?” dediğimde bana kafa atacak gibi yapardı, itiraz edemez, tamam derdim kaçardık o ortamdan... Öylesine büyük bir kafası vardı ki Cengiz’in, kafa atsa yaşayamazdım... Hiç itiraz etmedim lisede ona, psikopatın teki olmasına rağmen, değişik binlerce huyu olmasına rağmen o benim dostumdu, bilirdim ki dostluk, aynı zamanda iyi veya kötü şeylere katlanmaktır.

Nehir’i her hafta başka bir çocukla görürdüm, korkudan söyleyemezdim Cengiz’e, o sinirle beni bile döver diye hiç söyleyemezdim. Ama içten içe üzülürdüm bu duruma. Cengiz Nehir’i görmek, onların oturduğu mahalleye gitmek için üç otobüs değiştirirdi... Sevmenin sözcük anlamını, Cengiz’in eylemsel moduyla yavaş yavaş çözüyordum, “Bildiğin deli lan bu!” diyordum. İnsan bu kadar utanıp bu kadar nasıl severdi? Nehir Cengiz’in yanına gelmesini beklediği halde Cengiz çocuk tribine girer gelmezdi.

Lise başlarında başlayan bu aşk lise sonuna kadar sürdü, bizim Cengiz artık utanma modundan çıkıp gerçek bir âşık moduna girdi... Zamanla yedikleri içtikleri ayrı gitmemeye

başladı. Zaman geçtikçe Nehir'i kaybetme korkusu daha da tavan yaptı Cengiz'de. Onları izledikçe, düşündükçe ve Cengiz'i sürekli streste ve kederli görünce, ilişkilerinin ileride yıkık bir köprü olacağını düşünüyordum.

Aradan yıllar geçti. İki de üniversiteyi bitirmiş, birisi öğretmen olmuş ama birisi hâlâ baba parası yiyen bir tip olarak kalmıştı. Cengiz tüm sevgisini öğretmen olan Nehir'e eksiltmeden sunsa da, Nehir artık kariyerin ve başkalarının odağı haline gelmişti.

Sıkılmışlığın, aynılığın, tekdüze şeylerin pençesinde Nehir artık bu ilişkide bunalmıştı, kısmen haklı olsa da sevginin yıllara ve insanlara göre değişmemesi gerektiğini bilmeliydi.

Nehir değişmiş, nehir bambaşka bir dünyada başka sınırlara (!) yer açmak üzereydi sanki. Bizim Nehir, Cengiz'i artık istemiyordu. Telefon kavgaları, ayrılıp küsmeler, bahaneler ve insanın kendine zarar vermesi, köklü bir ilişkinin sona ereceğinin göstergesi gibiydi.

Sonrasında yıllarca haberlerini alamam da ilişkilerinin biteceğinden kuşku yoktu.
